

Swend's Bluesband

JOHN CALE

Train, Aarhus
Onsdag 3. december 2003

ÅRETS KONCERT

John Cale kom traskende ind på scenen, med guitar om halsen, ledsaget af sit band, som var han en simpel folkesanger, der lige var kommet forbi for at underholde lidt. At Cale har flere strenge at spille på end som så, både musikalsk og stemmemæssigt, fik han hurtigt bevist, hvis nogen skulle have været i tvivl.

Og udover at bevise sin fortsatte vitalitet i en live-situation, beviste den 61-årige Cale også, at hans stemme stadig er formidabel. Hans vokal er yderst ekspressiv, med indslag af både falset og desperat skrigen. Cales stemme kan det ene øjeblik være nærmest messende og stemningen intet mindre end meditativ og psykedelisk for det næste nu at blive så vred og aggressiv, at man simpelthen forskrækkes.

Cale er en habil guitarist, men det er hans insistende, hypnotiserende piano, der gør størst indtryk.

Trommeslageren Marco Giovino, for hvem en computer i løbet af koncerten udgjorde et lige så vigtigt værktøj som selve trommesættet, gjorde det virkeligt solidt og James Mastro bød gennemgående på et meget flot og detaljerigt guitarispil, der dog til tider havde lidt for mange New Age-inspirationer.

Erik Sanko var bandets klovn, der ikke gik af vejen for at stå og more sig højlydt over de komplekse basgange, selv under de mest tunge og sammensatte sange, og udgjorde således en kontrast til John Cales næsten sammenbidte seriøsitet.

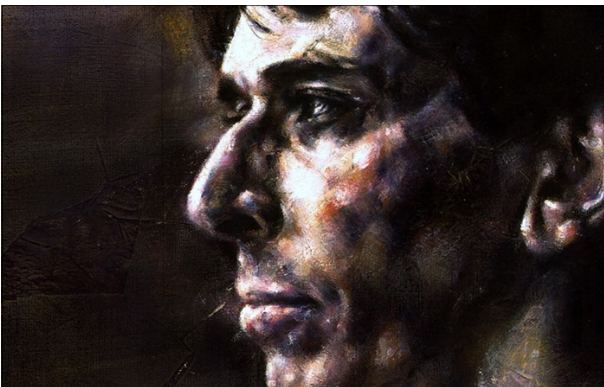
JOHN CALE

Koncerten vekslede det hele aftenen mellem forholdsvis traditionelle rockarrangementer og mere eksperimenterende og til tider elektronisk prægede indslag, ligesom det vekslede mellem nyt og gammelt materiale, ikke overraskende med en vis vægt på sange fra "HoboSapiens".

Med hensyn til det ældre materiale, syntes Cale at koncentrere sig om sange fra udvalgte album, nemlig de roste "Paris 1919", "Fear", "Helen Of Troy" og "Music For A New Society".

Aftenens helt store crowdpleaser indfandt sig allerede som femte nummer, da Cale spillede den sitrende og ætsende Velvet Underground-klassiker Venus In Furs, komplet med psykotisk, elektrisk bratsch. Imidlertid var der noget, der tydede på, at Cale var tæt på et raserianfald, på grund af en ledning til samme bratsch, der hang lidt i vejen. I hvert fald sparkede han et par gange vredt ud efter den. Men faktisk hjalp dette blot på den intense, desperate stemning, der altid har været Cales speciale.

Man ved aldrig, hvor man har ham og det er forfriskende at se, hvordan Cale spiller med indlevelse og ikke er blevet mild med årene. Da han senere, under "Ship Of Fools", sprang en streng på sin tolvstrengede guitar, stod man nærmest og halvvejs frygtede og halvejs håbede på et nyt vredesudbrud.

Den adstadigt fremmarcherende og østligt påvirkede "Caravan" blev blot ét af mange beviser på, hvordan Cale stadig presser sin vokal til det yderste. Dette nummer samt den både komplekse og reggae-påvirkede "Magritte" må være noget af det mest avantgardistiske, som et fadølsdrikkende, midaldrende rockpublikum har stået og klappet på 1 og 3 til på Train længe!

Et andet højdepunkt var klassikeren "Fear Is A Man's Best Friend", der blev fremført komplet med vilde skrig og modernistisk piano-break. Vi blev heller ikke snydt for sangen "Paris 1919" fra albummet af samme navn, en sang, der med sit næsten uudholdeligt iørefaldende omkvæd burde have været et stort pophit dengang i 1973.

JOHN CALE

"Leaving It Up To You" sang Cale nærmest punket, manisk og stakåndet og sagde herefter farvel og forlod scenen med bandet, men vendte selvfølgelig tilbage igen for at spille to sange mere, hvoraf den smukke ballade "Close Watch" afsluttede seancen. Det vil sige næsten. Da alle troede, at det hele nu var forbi, vendte en enlig Cale, der nu nærmest virkede rørt over det langvarige bifald, tilbage til sit keyboard og spillede Leonard Cohen-klassikeren "Hallelujah", der klæder hans stemme formidabelt.

John Cale viste denne aften de fleste sider af sit vidtspændende talent, og få kan som ham på én gang udstråle både den aldrende, seriøse komponists autoritet og rockudtrykets rå desperation.

Intet mindre end
ÅRETS KONCERT

JOHN CALE

